

---

# PANDORA

---

Säveltäessäni Pandora-balettia ja hakiessani inspiraatiota musiikki-ajatuksilleni sain sitä osaksi antiikin alkuperäistarinasta — sen yksinkertaisuus ei kuitenkaan riittänyt rakennustelineeksi luomistyölleni. Huomasin että vähitellen vapaat assosiaatiot ja vertauskuvalliset mieleenjohtumat muuttivat libreton seuraavanlaisiin ajatuskuviin, joiden mukaan musiikki on sävelletty ja joiden luomalle surrealistiselle pohjalle myös koreografia, lavastus ja puvut osaksi perustuvat.

Todellisuus ja henkimaailma, hyvä ja paha, kaksi elämän vastakohtaisuuksista, antavat perusjännitteen ajatuskuville. Pahuus ja onnettomuudet eivät vielä ole päässeet parasitoimaan todellisuudessa. Sinne on kohtalo toistaiseksi sallinut pääsyn vain onnelle ja hyvyydelle. Ainoa tapa, millä pahat henget voisivat vallata itsensä sijaa todellisuudessa, olisi luomalla jotain niin pahaa että se olisi hyvää, eli siinä asussa petkuttaisi kohtalon tuomitsevaa ja karsivaa silmää. Tämä paradoksi on se kiehuva ja eruptiivinen luomistyö, jota kuvataan ensimmäisessä maan ja veden tanssissa, missä pahat voimat keskittävät kaikki voimansa näihin kahteen peruselementtiin synnyttääkseen oman inkarnaationsa Pandora-naisen.

Jos Pandora onnistuu herättämään Epimetheuksen (hyvyyden inkarnaatio) rakkauden, voisi hän sillä voimalla, minkä hän saa heidän konjugaatiomaisessa yhtymisessään, poistaa kohtalon pahuudelle asettaman sulun todellisuuden portilta, ja pahoilla hengillä olisi vapaa tie vallata todellisuus. Jotta hyvyys ei huomaisi tätä juonta, on Pandora luotu mahdollisimman puhtaaksi ja neitseelliseksi. Hän on täydellisen koskematon sielu, viaton vastapuhjennut nuppu, joka timantin kauneudellaan täysin lumooa Epimetheuksen heidän kohdatessaan seuraavassa Rakkausadagiossa.

Epimetheus näkee kuitenkin aivan Pandoran sielun pohjalle asti ja huomaa sinne piilotetun kohtalokkaan uteliaisuuden. Hän kieltää ja varoittaa Pandoraa lähestymästä sitä symbolista ruukkuu, jonka kannen alla pahat voimat vielä ovat vangittuina.

Pandoran jäädessä yksin hänen uteliaisuutensa saa hänet kuitenkin monien epäröivien ajatusten ja omantunnon varoitusten jälkeen avaamaan kohtalokkaan ruukun, josta tulvivat ulos realiteettiin pahuus ja onnettomuudet: Pandoran Utelaisuus ja Ruukun Avaaminen.

Pahat henget valtaavat elämän ja kohdistavat tuhovoimansa kaikkiin — myös omaan Pandoraansa — hävittääkseen sen valehyvyyden, mitä he olivat käyttäneet hyväkseen juonitellessaan tietä realiteettiin: Viha, Sairaus-Kuolema, Valhe ja Kateus, Himo, Raakuus ja Pahojen Henkien Yhteistanssi.

Pandoran tuhoamisyritys onnistuu vain osaksi — pahat henget voivat tuhota sen, minkä he itse loivat pahuudestaan, mutta se mikä Epimetheuksen ja Pandoran konjugaatiomaisessa yhtymisessä syntyi jää puhtaana ja rehellisenä jäljelle. Pandora-»käsité» ei enää ole paradoksaalinen ja valheellinen pahuuden isotooppi vaan onnellinen ja rauhallisen nöyrä ja puhdistunut inhimillinen sielu, joka on valmis jatkamaan sitä elämänkaarta joka oikeastaan sai alkunsa pelkämästä pahasta. Tälle vaellukselle Pandora ja Epimetheus lähtevät Usko-Toivo-Rakkauden siunaamina: Epilogi.

Mutta kenties nämä ajatukset ovat vain subjektiivisia ja vertauskuvallisia näkemyksiä, joilla olen yrittänyt tulkita niitä tunteita jotka valtaavat säveltäjän ajatusmaailman hänen tehdessään luovaa työtä. Hänhan silloin upottautuu mediaansa musiikkiin ja häilyy todellisuuden ja epätodellisuuden, hyvien ja pahojen ja muitten dualististen ajatusten virtauksissa. Silloin hänen on selvennettävä ristiriitaiset ajatuksensa, voitettava vaikeutensa eli (jos vielä saan käyttää vertauskuvallista ilmaisua) yritettävä pitää päänsä pinnan yläpuolella uidesaan elämän ikiaaltoliikkeessä ja pyrkiessään kellumaan sen iki-integralin päällä, josta kokonaisuus avautuu. Jos hän onnistuu, on hän päässyt tasapainoon ja harmoniaan oman itsensä kanssa ja hän on valmis seuraavaan luomistyöhönsä.

*Leif Segerstam*